

SPEJDER JUL 1975

Julen og mennesket

Af biskop Henrik Christiansen

Der er mange perspektiver i julebegivenheden og i jule-evangeliet, men det hele samler sig alligevel i et glødende centrum: Gud blev menneske.

I Johannes-evangeliets 1. kapitel er det sagt således:

Ordet blev kød og blod,
Han boede iblandt os,
vi skuede hans herlighed,
den Enbårnes herlighed, givet af Faderen,
mættet med nåde og sandhed.

Det er en af de vidunderligste sætninger, der nogensinde er skrevet. Den evige kærlighed, som er al tings udgangspunkt og mål, elsker mennesket så højt, at Gud gør sig til ét med mennesket, solidariserer sig med mennesket, vel at mærke: sådan som vi er, hærgnet af lidelse og død, tynget af ansvar og skyld.

Hele evangeliet handler om det. Fra Bethlehem over Golgatha og frem til Oliebjerget, hvor Kristus sender budskabet ud i verden, for at denne ny virkelighed kan nå og favne hvert værgeløst menneske og tage os ind i fællesskabet med Ham, som er mættet af nåde og sandhed.

Ordet blev kød, Gud blev menneske - det er altså ikke bare »juleevangelium«, men det er pulsslaget i al kirkens forkyndelse og

virke, i dåben og nadveren og i kirkens tjeneste for mennesket.

Menneskets værdighed og værdi

Den kendsgerning, at Gud således vedkender sig mennesket som den egentlige genstand for sin kærlighed, har afgørende betydning for vores menneskesyn. Man kan med fuld ret sige, at julens budskab står vagt om menneskets værdighed og om det enkelte menneskes uerstættelige og evige værdi. Julen siger, at der gives ingen højere værdi end mennesket.

Verdenshistorien er fuld af rystende eksempler på, at mennesket bliver nedværdiget af politiske strukturer, af økonomiske magter eller simpelthen af gemen ondskab. Hvor budskabet om, at Guds kærlighed solidariserer sig med mennesket, bliver hørt, bliver det også en opfordring til kamp imod enhver form for nedværdigelse af menneskelivet og af det enkelte menneskes værdi.

Medmenneskelighed

Trods store ord om medmenneskelighed og solidaritet har vor tid kun alt for mange uhyggelige eksempler på, at mennesker nedværdiges og knuges i trældom under kapitalmagt, under politiske systemer, som ikke under mennesket frihed, eller at mennesker knuges af dette, at vi ikke ser på hinanden

som medmennesker, men som midler til at fremme vore egne formål.

Ind i alt dette lyder evangeliet om, at Gud blev menneske, og om at Gud stiller sig ved siden af det lidende menneske som dets bror. Det kommer som en befrielse, men det kommer også som en befaling til at deltage i kampen for at befri mennesket.

Din bror kommer dig ved!

Julebudskabet kalder os til ægte medmenneskelighed, fordi det begynder med at kalde det enkelte menneske ind i en ny holdning.

Evangeliet begynder ikke med at stille en masse krav til »de andre«, men evangeliet giver os en gave, som så at sige indvendig fra tvinger os hen til vor bror, vor næste, som vi ikke kan gå forbi uden at ødelægge livet for os selv og for hinanden.

Julebudet i vinterens våde, det er Gud Faders varme ånde, menneskefaldet til frelse vendt, menneskets adel på ny erkendt, hjertets ret til at kæmpe og vinde evigt fastslået trods hver en fjende.

Næsehorn og kongetigre i Nepal

Af Kirsten Bang, illustration Mads Stage

Kongeriget Nepal er et langt, smalt land, der ligger mellem Indien og Tibet. Skønt ikke meget mere end 100 km bredt er det i landskabelig henseende overvældende rigt og varieret, fra de høje Himalayabjerge i nord, hvor verdens højeste tinder rejser sig i blændende hvidhed mod den blå himmel – over veldyrkede frodige jungleskove i syd, der strækker sig langs floder og over lave bjerge helt ned over Gangessletten i Nordindien.

Denne jungle, der dækkede hele Sydnepal, var indtil fornylig et helt uudforsket område. De nepalesiske konger, og især den mægtige fyrsteslæggt Ranarnerne, der tidligere besad den virkelige magt i Nepal, betragtede disse vidtstrakte skove og sumpe som deres jagtrevir, hvor der af og til afholdtes vældige og pragtfulde jagter, hvor fyrsterne og deres fornemme gæster på elefantryk, ved hjælp af hundreder af klappere, jog storvildtet op og dræbte det. Især var naturligvis kongetigren det mest efterstræbte bytte, men også det pansrede næsehorn, en særlig asiatisk art, var meget eftertragtet som jagttrøfæ.

Ved sådanne jagter kunne der blive dræbt i snesevis af store

rovdyr, næsehorn, bjørne, vilde bøfler, antiloper osv. – men junglen var stor og vildsom, og der gik flere år mellem jagterne, så bestanden af de vilde dyr synes ikke at have lidt nævneværdigt derved.

Disse egne var kun beboet af få indfødte småstammer, der drev lidt primitivt agerbrug langs floderne og iøvrigt supplerede deres føde ved jagt. I tidens løb var disse folk blevet næsten helt immune overfor malariamyggen, der i junglen hærgede slemt på visse årstider – så slemt at ingen fremmede turde bosætte sig der. På en måde var det altså malariamyggen, der beskyttede junglen og dens dyreliv.

Disse fattige skovfolk havde en mærkelig ekstrarfortjeneste. De jagede det store næsehorn ved hjælp af fælder – senere med bøsser – og når byttet var dræbt, savede de hornet af dets snude – resten af dyret fik lov til at ligge og rådne til glæde for sjakaler, vilde hunde og gribbe.

Hornet bragte de med hjem, og næste gang en købmanskaravane på vej til Tibet og Kina kom igennem deres land, solgte de hornet til købmanden, der gav en svimlende pris for det, syntes de.

Andstige

Når købmanden efter flere måneders besværlig rejse nåede frem til Sydkina, opsøgte han en eller anden kinesisk apoteker, der gladelig betalte den 10-dobbelte pris for hornet og stillede det på hylden i sin bod.

Snart rygtedes det i byen, at apotekeren var kommet i besiddelse af et rigtigt »næsehorn«. Ved aftenstid kom den ene og den anden af byens mænd listende ind til apotekeren, der skar små fliser af hornet og stødte det i sin morter. Pulveret blev pakket i et lille kræmmerhus, og kunden betalte en høj pris for mindre end en teskefuld af det sorte pulver, så også apotekeren tjente tykt på den forretning. Kineserne mente nemlig, at pulveriseret næsehorn var et ufejlbarligt elskovsmiddel; dryssede man lidt af dette pulver i maden, fik man uimodståelige evner til at besnære det svage køn – og det var næsten sikkert, at ens kone blev med barn.

Mangfoldige næsehorn har måttet lade livet på grund af denne overtro.

Omsider nåede de nye tider til det lille kongerige mellem junglen og de høje bjerge. Det lykkedes kongen – med indisk hjælp – at knuse Ranafyrsterne despotiske herredømme, og kongen var indstillet på at indføre reformer – »demokrati« blev indført.

Nu skulle der gøres noget for den fattige del af folket – især småbønder og landarbejdere.

Europæiske rådgivere strømmede ind – ulandshjælp og ekspertise skulle bringe vækst og fremgang til det fattige og tilbagestående lille rige.

Nyt land måtte opdyrkes. Junglen var frugtbar – men ubeboelig på grund af den dødbringende malariamyg.

Altså måtte malariamyggen udryddes! Moderne videnskabsmænd tog fat. Og efter nogle års forløb lykkedes det virkelig næsten at udrydde malariamyggen.

Vejen var banet for landbrug i den frodige dal. Nu blev jungle ryddet, vandløb blev reguleret, jordhungrende bønder strømmede til, og landsbyer og dyrkede marker bredte sig snart i skovenes sted. En triumf for fremskridt og velfærd.

Men junglen var snart skrumpet ind til få spredte pletter i den lange dal. De vilde dyr kunne ikke finde føde nok – mange døde af sult, og lige så mange blev dræbt af de nu så talrige tilflyttere.

Ikke mindst næsehornsjagten blev en god ekstraindtægt for de fattige bønder.

Men omsider opdagede zoologer og geografer, at disse store dyr – tigre, leoparder, næsehorn og bjørne – var blevet såre sjældne, ikke blot i Nepal, men i hele Indien og i Sydøstasien – overalt hvor civilisationen trængte frem med sit krav om mere landbrugsland.

Man begyndte at undersøge sagerne. Man konstaterede f.eks., at kongetigren, der tidligere havde levet i titusindvis i Indiens store jungler, ikke blot var blevet et sjældent dyr, men faktisk var ved helt at uddø. Det samme gjaldt det pansrede næsehorn, en art der kun findes i Asien.

Man prøvede at optælle bestanden. Man regnede ud, at der i hele Nepal vel kun levede en halv snes tigre. Og af det pansrede næsehorn kunne der vel antages at leve mellem 50 og 100 – de sidste dyr af denne art på jorden! Og denne udryddelse var sket uhyggelig hurtigt. I løbet af blot 10–15 år var disse store, prægtige dyr svundet ind til så få eksemplarer, at der var sandsynlighed for, at de ville være helt forsvundet inden de næste 10 år.

Disse dyr, der har levet og overlevet i deres naturlige omgivelser længere, end der har været mennesker på jorden, de skulle nu med eet udryddes, fordi menneskene i deres jordhunger skulle bruge alt landet til agerbrug.

Problemet er svært. Går menneskenes skæbne ikke forud for dyrenes? Skal mennesker sulte, for at de vilde dyr kan fredes?

Man kunne også sige: Kan den fremstormende menneskehed ikke have råd til blot at frede nogle enkelte pletter af vor grønne klode, hvor disse urgamle beboere af skove og sletter og floder kan få lov til at

kongetigre i Nepal

ads Stage

bjørne, vil-
osv. – men
ildsom, og
lem jagter-
le vilde dyr
idt nævne-

beboet af få
er, der drev
brug langs
supplerede
I tidens løb
vet næsten
for malarie-
len hæрге-
rstider – så
mede turde
en måde var
yggen, der
og dens dy-

lk havde en
eneste. De
sehorn ved
enere med
byttet var
rnet af dets
vret fik lov
il glæde for
og gribbe.

ed hjem, og
mandskara-
et og Kina
land, solgte
anden, der
ris for det,

Andstage

Når købmanden e
måneders besværlig
ede frem til Sydkin
han en eller anden
apoteker, der glade
den 10-dobbelte pris
og stillede det på hy
bod.

Snart rygtedes det
apotekeren var kom
siddelse af et rigtig
horn«. Ved aftenstid
ene og den anden
mænd listende ind ti
ren, der skar små fl
net og stødte det i s
Pulveret blev pakke
kræmmerhus, og kun
te en høj pris for min
teskefuld af det sorte
også apotekeren tj
den forretning.
mente nemlig, at pu
næsehorn var et ufej
skovsmiddel; dryss
lidt af dette pulver i
man uimodståelige e
besnære det svage kø
var næsten sikkert, a
blev med barn.

Mangfoldige næse
måttet lade livet på
denne overtro.

Omsider nåede de ny
det lille kongerige me
len og de høje bjerge
kedes kongen – m
hjælp – at knuse Ra
nes despotiske herr
og kongen var indst
indføre reformer – d
blev indført.

Nu skulle der gøres
den fattige del af fol
småbønder og landar

leve? Bliver livet ikke fattigt for menneskene, hvis de store, mærkelige – og kloge – dyr, som tigre, næsehorn, elefanter og giraffer udslettes fra jordens overflade, eller måske kun overlever som halvsløve, kedsommelige udstillingsdyr i zoologiske haver, hvor de ganske vist bliver fodret hver dag, men aldrig får lejlighed til at bruge deres fantastiske evner til at skaffe sig føde, undgå deres fjender og opdrage deres unger.

Det bliver en fattig og trist verden, hvis den skal ternes ud i lutter små husmandsbrug, der må drives mere og mere intensivt for at føde en stadig voksende befolkning.

Og hvis en dyreart først er uddød, er et af naturens mesterværker forsvundet for evigt. Det kan aldrig genskabes.

Hundreder af dyrearter, ikke mindst fuglearter er allerede uddøde.

Men heldigvis er der overalt nu en voksende forståelse for det moderne menneskes ansvar overfor naturen og dens dyre-verden.

Store organisationer som Verdensnaturfonden (World Wild Life) og I.U.C.N. (International Union for Conservation of Nature) har allerede samlet millioner af dollars og oprettet mange små og større reservater og dyreparker rundt om i verden, hvor man søger at opretholde de naturlige betingelser for plantevækst og dyreliv.

Også til Nepal nåede denne bevægelse. Og Nepals konge viste stor forståelse for sagen. Kongens broder blev præsident for landets afdeling af Verdensnaturfonden (således som prins Henrik er det for Danmarks vedkommende.)

Den sidste rest af junglen i Chitawan-dalen i Sydnepal blev fredet. Jagt blev forbudt. Der måtte ikke fældes mere skov.

Men alligevel grasserede krybskytteriet. Befolkningen respekterede ikke fredningsbestemmelserne. Stadig kunne man finde dræbte næsehorn, hvis horn var skåret af, og stadig blev der illegalt solgt tiger-skind og leopardskind til samvittighedsløse opkøbere.

Da besluttede kongen at gøre noget effektivt, og han gjorde Chitawan-junglen til en »kongelig nationalpark«. Hvor skoven grænsede tæt op til bebyggede områder, blev den beskyttet af et højt stålhegn. Langs udkanten af reservatet blev der oprettet små vagtstationer, hvor bevæbnede vagtmænd var udstationeret. De har ordre til at skyde, nårsom helst de ser en mand i skoven med en bøsse.

Da den første krybskytte var blevet skudt, lod det til, at folk endelig forstod.

I de år, dette reservat (på en 3-400 km²) har eksisteret, er ti-

gerbestanden blevet fordoblet fra ca. 10 til ca. 20 dyr. Af næsehorn skal der alene i denne jungle findes over 100 dyr.

Foreløbig er udryddelsen af disse dyr altså bremset.

Og heldigvis lader det til, at netop ungdommen – der jo betyder fremtiden – har en levende interesse for disse ting.

For et par år siden indgik Verdensnaturfonden i et samarbejde med den internationale spejderbevægelse. Der bliver arrangeret »ungdomssafarier« til store naturreservater; film og foredrag stilles til rådighed. Og i de fleste lande er der nu mulighed for spejdere til at tage et duelighedstegn i dette emne, der jo har en naturlig forbindelse med spejderkorpsets hele formål.

En første begyndelse er gjort til at løse en kæmpemæssig og meget påkrævet opgave.

ILD

Der er længsel i ild.
Et lys, der brænder i mørket,
som runder sig om bålet
som en hule i brunt og sort.
Ilden selv, ilden i hulen
har solens toner
guld, orange
flammende, flimrende, flitrende
farver i rødt med klinger af cyanblåt.
Mærkeligt med den længsel,
der er i ild?

Vi samler os om ild,
brand i en pejls
skovmandsbål
lejrtdagens gode godnat.
Som fædrene for længe siden
- endnu med vigende is i mindet -
samler vi os
for at varmes
holde det onde borte
og bare se ind i ild.
Drammebilleder.
Der er lyde af nat bag os.
Vi strækker hænderne
mod ilden,
samler os.

Af gnist under aske
genopstår ild
lærte skjalden os.
Først en lille lue af båd
så en stille knitren
til sidst en brølende brand,
- åh, selv at mærke en lue
bryde i brand
fuldt og helt flamme for noget!
Måske brænder man op -
men hellere det end
lunkenhed,
det valne,
det gustne
evigt vigende.
Ild brænder, flammer, lyser, varmer
og er væk.
Men af gnist under aske
flammer den op igen!

Hvordan skulle man overleve hvis man ikke havde støvler fra depotet?

Af Annesofie Hermann,
illustration Thora Lund

»I henhold til ordre af forrige år vedrørende samarbejde mellem byens troppe, skal jeg, undertegnede, på Bjørnes og Bamsers vegne anmode, om vi må tage på overlevelsestur i Gribskoven 22./23. nov. Vore støvler er fra Depotet. Vore soveposer er prima. Ærb. Niels Andersen, kaldet Ninus.«

Ligesom i Peter Plysbøgerne holdt også denne Ninus af at gøre meget vigtige ting. Hans yndlingsbeskæftigelse var at skrive meget vigtige breve. Der var et godt samarbejde mellem byens forskellige troppe og andre enheder, men der var givet spejderne besked om, at »ved særlig vigtige eller større arrangementer skulle tilladelse indhentes«; hvad er større? hvad er vigtigt? Niels syntes at alt, hvad han foretog sig, var vigtigt og skrev derfor mange alvorlige breve til den fælles ledergruppe. Det var der ingen af bamserne eller bjørnene, der misundte ham. Bamser og bjørne gik i samme klasse og

havde fundet sammen, da de mistede deres ledere, og klarede sig nu under fællesbetegnelsen »Peterpatruljen«.

Det var nærliggende at sammenligne de seks med Peter Plys's gode venner i 100 meter-skoven. Ja, der var jo nu Ninus – altid optaget af vigtige gøremål. Der var Anna endnu rund af hvalpefedt, altid beredt til at hjælpe, altid distraiteret, altid lækkersulten og gerne smånynnende. Hun lignede ganske simpelt Peter Plys. Og bag hende småtrippede altid Grislingen (ja, hun hed Grete), lille, tynd, med kolde ører og våd næse. Og Terese – var hun ikke selve det melankolske æsel? Hendes ikke ret lange kommunefarvede fletninger i opløsning lignede hængeørede æseløren, og det var jo hende, der altid var sikker på, at alt ville gå galt, at de kom for sent til toget, tabte deres penge, blev syge osv.

Det kunne være trættende, at Lasse altid for trødt, foran, bagved, ud til siderne på en tur. Han var som det omkringfarende tigerdyr i de berømte bøger, og det var praktisk, at han fra sin klasse havde fået navnet Tiger-Tiger – udtalt flot på engelsk fra det år, klassen havde læst et stykke Junglebog.

Den sjette i forsamlingen lignede ikke personerne i Peter Plys'bøgerne – men det var jo udmærket passende, at han hed Jakob.

De kom for sent til bussen fredag eftermiddag. »Jamen, men

vi var da lige ved at nå den!« råbte Anna opmuntrende, men Terese snurrede, at lige ved at nå en bus eller *slet ikke* kom ud på et for den, der stod på en helle og ventede! Og så studerede hun den lille våde las på opstanderen, hvor man endnu kunne ane, at der en gang havde stået »afg.« og »ank.« »Jeg har naturligvis køreplan med«, sagde Ninus på sin selvfølgeligelige, måske lidt overlegne måde, »næste bus går om en halv time«. Havde han været knapt så overlegen, havde han måske også set, at næste bus ikke skulle standse ved den skovvej, de kendte så godt.

Så det ene med det andet gjorde, at da de stod midt i skoven efter busturen, var det hele noget ukendt, og det var ovenikøbet begyndt at mørkne. Svap, svap sagde det under støvlerne. »Godt at vide, de er fra Depotet og vandtætte«, sagde Ninus.

Ninus og Jakob studerede kortet nøje. Terese sagde, at det hele ganske enkelt var gået som hun havde troet det ville! Anna nynnede en køn lille sang fra radioen, om at der var roser til alle. Grislingen veg ikke fra hendes side og skottede ud til vejen, hvor en bus gik den modsatte vej – hjemad . . .

Med en stor, god vantehånd udpegede Ninus den sti, de burde følge. »Her«, mumlede Terese, »har ingen menneskefod trådt siden Oluf Hungers tid!« Og så svappede de afsted – i støvler fra Depotet. Anna tænkte en del på kagedå-

sen, hun havde i rygsækken. Der var kager til alle. Naturligvis. Hvad om hun lige smagte lidt? Men så måtte hun stå stille bag et træ og blev måske væk fra de andre.

Tiger-Tiger for rundt, og det knasede og bragede og knækede i underskoven, så der var såmænd ikke noget at sige til, at Grislingen med en lille stemme hviskede til Anna, om der kunne være små røvere i sådan en skov? »Ja, det kunne der da sagtens,« sagde Anna glad ved at kunne lave en god historie om røvere og store hunde . . . men da hun fik en kold dirrende hånd ind bagfra i sin, skyndte hun sig at sige, at det var vist forresten slet ikke her, men i den store Rold Skov i Jylland, og måske huskede hun helt fejl! – Og skulle de nu ikke hellere allesammen synge sådan en sang, man bliver glad af at synge? Og det gjorde de, indtil Terese irriteret sagde: »Ja, syng I bare og vær glade – det her ender ikke godt.«

Lidt efter standsede Ninus, for at alle ved en lommelampes skær kunne se med på et lille-bitte kort. »Her er vi«, sagde han med overbevisning, han pegede med sin luffe på kortet, og den dækkede hele Gribsø. »Står vi midt i Gribsø?« spurgte Anna interesseret. Men det gjorde de ikke. Tiger-Tiger kom farende ud af dunkelheden og sagde, at nu vidste han vejen, alle skulle bare følge ham.

Det gjorde de og kom ud i mildest talt »uvejsomt terræn«. Grislingen faldt hele tiden,

hang fast og snøftede gennem sin våde næse. Terese mumlede til hvem, der gad høre det, at det var gået, som hun hele tiden havde tænkt sig det ville. Tiger-Tiger for rundt, og Ninus kom med gode råd: »Pas på«, »det er en del vådt her«, »alle må holde sammen«.

Så skulle det vise sig, at vejrmeldingen for en gangs skyld havde været rigtig: lavtrykket over Nordsjælland og Sydsverige blev endnu lavere. Regnen fossede ned. Jakob og Ninus mente, at de hellere måtte finde »et lille godt tørt sted« (Terese snøftede hånligt), og alle tænkte jo deres, det kan man ikke fortænke dem i. Men det omkringfarende tigerdyr fandt et godt tørt sted, en klat gamle nåletræer på et plateau lidt hævet over det almindelige svap.

Træerne stod tæt. Der var tykt af års grannåle i bunden, og træerne dannede gode huler, hvor man kunne anbringe bivuakkerne. Jakob havde en god projektørlygte med, og fik derfor megen ros af Ninus. Den blev anbragt som et naturligt midtpunkt for bivuakbyen. Det brækkede, og det knasede, knirkede og stønnede.

»Kunne vi to ikke lave en fælles bivuak,« hviskede Grislingen til Anna, »det er lettere og varmere?« »Jo«, sagde Anna, »det er en god ide, for så kan vi ligge hyggeligt dér, og jeg kan fortælle dig om trolde, dybe sorte huler og mærkelige dyr med våde snabler og grønne øjne«. Grislingen fortrød et øjeblik efter, og det gjorde Anna

også, hun tænkte på sin kagedåse.

De enedes hurtigt om, at man kunne ikke tænde bål i en gran-skov, selv om det regnede, de måtte spise deres mad »som den var«. Næste morgen kunne de så lave kaffe, det blev nemmere, når det var lyst.

Der var en del diskussion om, hvorvidt pølser i en dåse var rå? Men da de jo forstandigt ikke ville tænde bål, spiste de de kolde våde pølser ud af då-serne, og de spiste deres spagetti, tørre og ukogte til.

De havde alle drømt om store spølkumme, som det hedder i overlevelsessproget, med dampende varme drikke. Hvis man i meget lang tid havde kogt vand fra Gribso, ville alger, amøber, virus, bakterier og småkræ være døde. Men nu havde de ikke fundet nogen sø, og så – ja så fik de da ikke Gribso-virus-forgiftning!

Men naturligvis var de noget tørre i munde og svælg af den tørre spaghetti. Og da Anna havde overvundet noget på en storartet måde i sin sjæls slik-mundethed og uddelt småkager til alle, kunne de simpelthen kun hvæse, at nu måtte de hellere krybe i poserne. De kunne ikke synge på grund af krummer og spaghetti i halsen, men de kunne da lytte til naturen, som plaskede og vaskede udenfor deres lille granplateau. Ninus rådede alle til at gå i poserne med støvlerne på og at tage mere på og ikke noget af. Grislingen kunne ikke gå i seng eller pose uden at børste tænder, og udenfor lygtens skær fandt Ti-

ger-Tiger en god vandpyt og sankede vand til hende der. De skuttede sig og puttede sig i deres ildrøde poser. Jakobs far havde givet dem en hel rulle rød nylon med farvefejl, og de havde alle syet rød nylon om soveposer og hætter, og som de kravlede rundt med deres lygter i poserne lignede de sære overnaturligt store Sct. Hans orme. Anna blev inspireret til at fortælle et eventyr om røde drager, der drog gennem skovene ved nattetider, indtil Grislingen bag hende rystede med klapprende tænder, og Anna skyndte sig derfor at lave lidt unaturligt om på sin historie, »og alle levede lykkeligt til deres dages ende«, uden at man rigtig vidste hvem. Men Terese sagde vredt fra sin bivuak, som var faldet sammen, så hun præcist lignede en eremitkrebs, at hun troede nu alle i historien, hvem de så var, måtte være dø-

de af lungebetændelse og tørst.

Mærkeligt nok faldt alle i søvn og sov godt. Grislingen vækkedes dog nu og da og ruskede i Anna: »Hvad er det, der gung-rer i skoven?« »Det er bare sultne dinosaurusser, der leder efter bytte«, svarede hun søv-nigt og sov videre.

Ja, hvornår lysner det en no-vemberdag med dis og tunge skyer? Men der kom da et tids-punkt, der var lysere end før, da Grislingen igen blev vækket af den gungrende lyd og et hyl. »Skidt, det er bare en dino-saurus ...« mumlede hun udenad. Tiger-Tiger kom som vanligt farende og råbte: »Hej, ved I hvad, vi ligger med – ja sådan omtrent da – med hove-det i Gribskovbanen og tærerne i Gribso!« Grislingen var lidt sur over, at det var et tog og ikke en dinosaur, hun havde

hørt – nu hvor det var lyst. Ninus så tanketungt på sit kort. Nogen skyllede tænder i Gribsoens alger. »Den er bund-løs« – mumlede Terese ilde-varslende. Der blev tændt et bål, og der blev spølkumme kaffe til alle (»ja«, mumlede Terese, »ingen tænker jo på, at de fleste helst ville have haft the.«) De ristede riste-let-bol-ler fra Brugsen (og det var ikke så let endda).

Alle støvlerne fra Depotet var tørre! Alt andet var klamt i forskellige grader. Også den røde nylon havde andre fejl og brist end farven.

Man enedes om at køre hjem fra trinbrædtet. Det regnede tæt. Seks skidtklatter gik op i toget. Ninus tog blyant og blok: »nu skriver vi *allesammen* rapport over turen!« sagde han. Og så gjorde han det.

Detektiverne i Hulerup

Af Torben Nielsen, illustration Kirsten Hoffmann

– Det bliver ikke sjovt at bo her i Hulerup i fremtiden, sagde Christiansen til sin kone, da han kom ind i køkkenet efter at have været oppe på loftet.

Og så rystede han grinende på hovedet. – Hvorfor bliver det ikke sjovt at bo her i fremtiden? spurgte hun og sendte en stråle opvaskemiddel ned i det varme vand.

– Du kan jo lige gå med op og se. Hun fulgte efter ham op ad loftstrappen. Han pegede hen mod gavlværelset, hvor et papskilt var sat fast på døren:

HULERUP YARD

Adgang forbut for åfentligheden!

Og så smilede de omkap på vej ned ad trappen. – Hulerup Yard, jaja. De har læst noget om Scotland Yard. Det havde nu været lige så godt, hvis de havde lært at stave ... »forbudt« uden d... og »offentligheden« med å!

Ja, nu er det skam bare at ha rent mel i posen, sagde Christiansen. Han var efter kaffen på vej tilbage til sit skomagerværksted bag butikken. Han satte sig og rakte ud efter en skistøvle med en halvfærdig sål, tog en ladning plukke i munden og begyndte at banke løs. Ind imellem lyttede han til den dæmpede rumsteren oppe på loftet – spyttede en ny pluk ud og smilede.

Det var helt korrekt, at »Hulerup Yard« var blevet til efter det store forbillede, »Scotland Yard« – kriminalpolitiets verdensberømte hovedkvarter i London. (Ikke, som man måske skulle tro, i Skotland).

Hulerup var en stationsby på firehundredefirs indbyggere. London er jo som bekendt noget større og har derfor også flere forbrydere. Skomagerens Egon, vognmandens Bente og manufakturhandlerens Poul Erik, der alle var i tolvårs-alde-

ren, mente nok, at et antal på tre detektiver kunne trevle Hulerups underverden op – hvis der i det hele taget var nogen underverden!

Men det var der efter al sandsynlighed, for det lille samfund havde mere end een gang følt, at visse mennesker foretrak at udfolde sig i mørket, mens andre sov. I de senere år havde der været fire natlige indbrud i »Brugsen«, selv om uddeleren havde anskaffet sig en kæmpe af en schæferhund, der blev døbt »Basse«. Sådan et navn lyder ikke frygtindgydende eller politi-agtigt. Basse var heller ikke særlig vagtsom og langtfra glubsk. Det, han helst af alt satte tænderne i, var sukkerkvalde, og det var almindelig mening, at han ikke kunne være til anden gene for indbrudstyve end at løbe i vejen for dem, rejse sig på bagbenene og slikke dem i ansigtet.

Hulerup lå ved havet og havde selvfølgelig også sine sommerhuse. De var raseret adskillige gange – dels ved tyverier, dels ved hærværk, efter at folk havde forladt dem om efteråret. For fjorten dage siden havde man konstateret de sidste bræk.

Den stedlige øvrighedsperson – landbetjent Jensen – var efterhånden kommet noget op i årene og havde ry for at være lige så rar, som han var stor og tyk, og det sagde ikke så lidt. På en måde mindede han om Basse. Samtidig med, at de voksede i omfang og vægt, voksede også mageligheden. Hverken Jen-

sen eller Basse brød sig om at bevæge sig mere end højst nødvendigt.

Samtidig med at julesneen faldt i sidste halvdel af december – den attende klokken sytten femogfyre for at være nøjagtig – faldt også et eller andet tungt mod guldsmed Schmidts baghoved, netop som han var ved at låse butiksdøren udefra. Da han vågnede op en time efter, halvvejs tilsneet og med en kæmpebule i nakken, var både glasdissen og kasseapparatet tømt for indhold.

Der kom en bilfuld opdagere inde fra byen: De ledte efter fingeraftryk og andre spor, men fandt intet.

– Det skal opklares! erklærede tykke, rare landbetjent Jensen med løftet ølflaske og munden fuld af frikadeller.

Og en hel mængde andre mennesker i Hulerup sagde: »Det skal opklares!« – Unge og gamle.

Men nu var der gået tre dage uden fremgang. Derfor blev der holdt et møde på skomagerens loft. Og resultatet af det møde blev »HULERUP YARD« med et personale på tre helt uerfarne, men meget, meget energiske unge detektiver.

– Jaja, vi er da alligevel seksog-tredive år tilsammen, erklærede Poul Erik, som var kendt for at være en vittig hund. – Og nu har vi juleferie og hele dagen til vor rådighed. Selv om de voksne måske nok går og smågriner ... Man ved aldrig!

De sad med hver sin »Cola« i skomagerens gavlværelse. Arbejdsgangen i Yarden skulle tilrettelægges. Børge så lidt betænkelig ud.

– Vi skal gå stille med dørene. Det kan blive farligt, dette her. Livsfarligt oven i købet! Hvis vi nu virkelig kommer på sporet af de rigtige forbrydere, vil de måske prøve at lukke munden på os. Vi kan risikere at få buler, der er større og værre end den guldsmeden fik!

– Skidt være med det! lød det fra Egon, på hvis seng de sad. Det lød barskt nok i sig selv, men der var alligevel en lille dirren i Egons stemme, og han skævede til stakken af »Stjerne-serien« henne på reolen. I den havde han læst, hvordan det kunne gå folk, som »vidste for meget«.

Bente sad og blæste fløjtetøndelyde ned i colafasken og så spekulativ ud.

LAD OS NU SE. Hvem har vi af skumle personer her i oplandet? Vi har »Sorte Mortensen« og »Lille Kaj« ogeh ...

– Og »Søren Startsving«, tilføjede Poul Erik. De tre herrer havde gjort sig bemærket på forskellig måde. »Sorte Mortensen« var en frygtelig charmer, der ikke alene var far til en hel masse børn med forskellige mødre, men han havde også for nogle år siden været gift med hele to koner. – En i Vendsyssel og en på Lolland. »Lille Kaj« havde en overgang levet af at køre rundt i en gammel lastvogn og indfange levende

høns uden for gårdene for så bagefter at sælge dem – ofte til de oprindelige ejere, og »Søren Startsving« havde en gang i tyverne været i skænderi med en produkthandler, mens han forsøgte at starte en gammel FORD T-model. Det endte med, at han forsøgte at banke sin mening ind i produkthandlerens pande ... med startsvinget! De tre vidtløftige personer vidste, hvordan et statsfængsel ser ud – indefra. Detektiverne i »HULERUP YARD« fandt det rimeligt at rette søgelyset mod dem. Og selv sad de og rettede blikket mod de remedier, Yarden rådede over – en stor pose gips til afstøbning af fodspor, en gammel frimærkelup – detektivens uundværlige værktøj efter billederne at dømme – og et båndmål.

Yarden var klar til at rykke ud! Spørgsmålet var blot, hvad den skulle rykke ud til. Sneen faldt stadigvæk og skjulte hvert eneste aftryk fra sko, støvler og træsko i miles omkreds, så det var altså umuligt at indsamle materiale af den slags – rent bortset fra, at gips ikke kan bruges i sne. Og selv om de tre raske detektiver kunne have opdrejet nogle fodspor – hvad skulle de så foretage sig med dem? Kriminalpolitiet havde jo ikke fundet et eneste omkring guldsmedens butik.

– Nej, vi er kommet for sent i gang, fastslog Egon. – Det var noget andet, hvis der pludselig skete en ny forbrydelse!

Det gjorde der. De anede ikke i hvor høj grad, det var »lige op over byen«. Næste morgen

stod folk i klynger og støttede hagerne mod skovle, koste og sneskrabere og diskuterede nattens ugeringer – et tyvetogt så rystende i omfang og frækhed som aldrig før. Kommunkontorets pengeboks var åbnet med skæreblander, hvorpå man havde befriet boksen for dens indhold – fireog-trestusinde kroner. Da dette åbenbart var gået planmæssigt, havde gerningsmændene lagt vejen om ad sparekassefilialen og hentet godt fyrretusinde her for så til sidst at fejre triumfen i købmand Iversens butik med et raskt lille gilde. I baglokalet fandt politiet fire tomte portvinsflasker, mens der på hylterne i butikken manglede adskillige flere flasker og hele Iversens cigaretbeholdning.

Denne gang stod politiet – altså det rigtige politi – ikke uden spor. Tværtimod, det vrimlede med dem – bilspor og fodspor i nærheden af gerningsstederne, takket være det tykke lag sne efter den nedbør, der var standset i de sene aftentimer dagen i forvejen.

Vore tre detektiver, Egon, Bente og Poul Erik var trofaste tilskuere til kriminalpolitiets arbejde, men desværre på for stor afstand efter forlangende af de travle politifolk:

– Nej, hovhøv, ikke nærmere. Vi kan ikke have jer til at jukke det hele til, og I må også holde den hund væk!

Det var »Brugsens« Basse, der venlig og selskabelig sluttede sig til dem. I håb om, at der kunne falde en sukkerknald eller to af, indfandt han sig gerne

hvor der var mange forsamlet på eet sted.

Men detektiverne frøs trofast og ventede tålmodigt – længe nok til at opsnappe et og andet – **BLANDT ANDET EN UD-TALELSE FRA EN STOR PIBERYGENDE KRIMINALASSISTENT MED PELSHUE.** Han pegede med pibespidsen mod et stort tydeligt aftryk i porten, der førte ind til sparekassefilialen:

– Den lab der ... nøjagtigt den skæve støvle i kæmpeformat ... havde vi også uden for kommunkontoret. Tag en afstøbning af den, Børresen! Og kriminalbetjent Børresen, hans kollega, gik i gang med at støbe – tændte under en lille kasserolle og brugte gult pulver.

De tre detektiver fra HULERUP YARD listede et par skridt nærmere, og Børresen var en rar og meddelsom mand, der ikke var bange for at svare på spørgsmål.

– Hvad det er for noget pulver? – Det er svovl. Det bruger man i sne.

Børresen bankede næver og ventede et par minutter, før han bukkede sig og tog det færdigstøbte spor op.

– Her kan I se. Sådan kommer det til at se ud.

De stirrede på afstøbningen, som lignede en støvle, så i alle detaljer – en stor plade med skæv hæl, aftryk af sømhoveder, en tværgående revne – alt.

– Hør I må se at få den hund ud, sagde Børresen. Vi kan ikke ha' den til at nusse rundt her! – Nej nej. Basse, kom så! Komseda, Basse!

Brugsens Basse kom luntende

ud af porten, stor, fed og fredelig, men med et mærkeligt glimt af længsel i øjnene.

De meget unge og meget ihærdige detektiver støvede byen rundt og kiggede efter fodspor til mørket faldt på – et aftryk af en mægtig støvle med skæv hæl, tre sømhoveder og en revne på tværs af sålen. Trætte og nedslæede vendte de tilbage til Yarden på skomagerens loft lige før spisetid. Basse fulgte dem troligt hele turen igennem, men af en eller anden grund ville han ikke med op ad skomagerens lofttrappe. Døren ind til værkstedet interesserede ham mere. Han snusede og skrabbede, til den sprang op, og han reagerede ikke på Egons:

– Basse! Basse, kom så her ... ikke der ind!

Med dikkende hale fortsatte Basse i lige linie hen til affaldsbunken i hjørnet – en samling

gamle hæle, gamle såler, skindstumper, læderstumper. Han gravede et par gange i dyngen og trak triumferende sin gevinst frem – en gammel støvlesål i stort format, revnet på tværs og med et par blankslidte sømhoveder ude i den ene side. Bagtil var sålen afsluttet med en skævtrådt hæl.

De andre drenge, der var nået op på loftet, blev kaldt tilbage af Egons høje råb:

– Hold da kæft! Her har vi den – støvlesålen – Basse har fundet den!

Basse lå på gulvet nu. Han tumlede henrykt med sålen – slikkede løs på den, som andre slikker på en Frisko-is en varm sommerdag.

Det var noget underligt noget! En dør gik, og skomageren, Egons far dukkede op.

– I må ikke lege i værkstedet og butikken. Det har jeg sagt!

– Nejnej, okay!

De skred lige så stille – Basse med sin sål i munden.

De fik den listet fra ham med stort besvær, før de løb op på loftet efter stavlygten.

For detektiver arbejder også efter mørkets frembrud!

Det var ud for kroen, Basse igen begyndte at opføre sig underligt – denne gang over for en bil – en lang elegant mørkeblå Ford Mustang, som han ønskede at komme ind i.

– Det er Millionær-Harrys, vidste Poul Erik, og det lød også troligt nok, for Millionær-Har-

ry kom i samme øjeblik ud fra kroen i al sin magt og væld – to meter høj og tykkere end landbetjenten, let rød i masken efter krobesøget, for selv om han drev en bolchefabrik, levede han ikke af bolcher alene! Han var hoven og blæret som altid.

– Hva? glø I på, hva? Hold bare neglene fra vognen!

– Vie...vi... er ude for at opklare noget, fløj det ud af Børge.

– Opklare?

Millionær-Harry gav sig tid til at tænde en enorm cigar.

– Ja, vi er privatdetektiver, og vi har fundet et spor... Måske har vi fundet det helt rigtige ... støvlen... den sål her!

Millionær-Harry gloede på sålen, Egon stak op mod hans ansigt. Så lo han stille og længe, men der var ingen rigtig glæde i den latter.

– Jeg har selv været detektiv en gang. I kan få alt mit grej – mikroskop og fingeraftryksværktøj ... hele møllen. Jeg har ikke brug for det mere. Hop ind i vognen og køj med!

Drengene måbede og steg ind, røde helt op i ørerne af glæde. Millionær-Harry satte sig til rattet – sødt duftende af cognac fra kroen. Mustang'en jog afsted gennem gaderne, og snart holdt de uden for bolchefabrikken – en lang barakagtig bygning med et par sodede skorstone. Harry gik i forvejen, til de kom til et lille rum med en mængde tomme kasser og ikke eet vindue. Her slog Millionær-Harry pludselig om og gik helt frem imod dem.

– I forbandede hvalpe! I har travlt, hva? I med jeres støvlesåler og jeres spor! Men stol trygt på, at nu har I set jeres sidste juletræ!

Han trådte ud af døren og smækkede den. De hørte nøglen blive drejet om!

Næsten halvdelen af byen deltog i den store eftersøgning. Skomageren var ligbleg, og hans kone græd. Vognmanden og manufakturhandleren havde det ikke bedre. Deres koner sad derhjemme og græd. Det er ingen spøg; når tre tolvårsbørn har været væk til om natten klokken halvtre – specielt ikke, når de tre børn leger detektiver og måske er kommet til at sige noget forkert – eller noget rigtigt!

Den lange kæde af politi og civile var kommet uden for byen til kvarteret ved landevejen, da en af deltagerne blev opmærksom på Brugsens Basse, der sad og peb uden for bolchefabrikken. I det samme blev der slukket et par lys derinde. Ingen reagerede, da der blev banket på, men skomageren syntes, han hørte et dæmpet råb, og det lød som om, det var Egons stemme.

Fra det øjeblik udviklede tingene sig meget hurtigt. En bagdør peb, Basse forsvandt, og en mand råbte om hjælp.

Man fandt Millionær-Harry stående med ryggen mod muren og Basse i oprejst stilling med forbenene på hans skuldre. Harry råbte med rystende stemme:

Eå den glubske køter væk først og fremmest.

Havde han kendt sagens rette sammenhæng, og havde han kendt Basses natur, havde han taget det hele ovenfra og ned. Sandheden var, at bolchefabrikanten, Harry, lugtede velsignet af sukker! Det samme gjorde hans støvler, som han tidligt om morgenen havde indleveret til forsåling. Med dem havde han oven i købet vadet rundt i sukkeraffald, før han om natten sluttede sig til de andre lyssky personer, der skulle deltage i det tyvetogt, der blev talt om i mange år i Hulerup.

De tre uheldige, men i højere grad heldige detektiver blev fundet i god behold, indespærrede. Da de havde afgivet deres forklaring til politiet, brød Harry også sammen. De andre blev anholdt hen på morgenstunden.

Den ledende kriminalassistent mønstrede Egon, Bente og Poul Erik.

– Hør, I er slet ikke så skeløjede endda. Vi har faktisk noget at takke jer for!

– Tak hellere Basse, mente børnene enstemmigt. Så gjorde man det – med klap og gode ord.

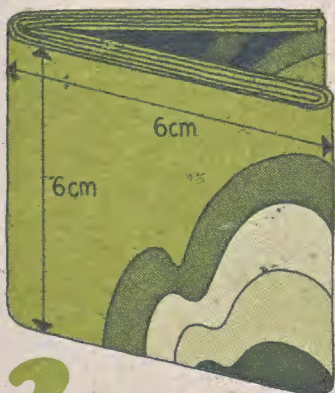
Men den største tak fik Basse fra købmand Iversen, som takket være ham fik det meste af sit varelager igen. Iversen overlod ham til en hel pakke hugget sukker i bagbutikken – selv om det var konkurrentens hund. – Brugsens.

Juletræs- pynt

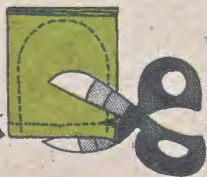
Silke- papirs- rose

1 En strimmel silke-
papir, ca. 60×6 cm,
foldes til et kvadrat.

2

Der klip-
pes tun-
ger, som
vist på
tegningen.

3 Rynk den øverste
halvdel af tungerne
ved at rulle de 10 lag
silkepapir om en strikke-
pind og skubbe papiret
kraftigt sammen på langs
ad strikkepinden.

4 Lagene skilles, og
bladene foldes for-
sigtigt om hinanden.

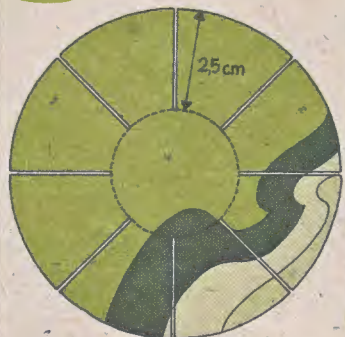

5 Når alle blade er
brugt, sættes grønt
papir og ståltråd om
stilken.

Sne- bolde

1 Klip 12 ens cirkler af
silkepapir.

2 Tegn en lille cirkel
indeni og klip otte
hak i cirklen.

3 Rul de otte flige til
små kræmmerhuse
ved hjælp af en spids
blyant og en lille klat lim.

4 Når alle cirklernes
flige er lavet til
kræmmerhuse, læg-
ges lagene oven på hin-
anden og sys sammen i
midten. Den ene halvdel
af cirklerne skal vende
spidserne den ene vej, den
anden halvdel den anden
vej.

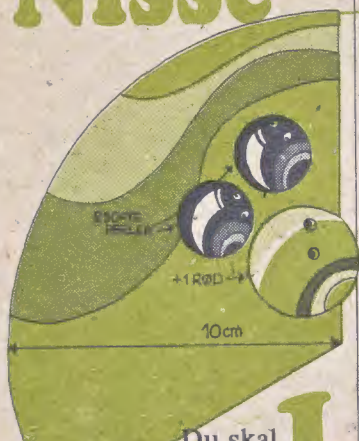

Af samme slags cirkler
kan laves en anden kugle.
I stedet for at lave kræm-
merhuse af fligene vrides
hver flig en halv omgang.
Cirklerne sys sammen
som før.

Af Ulla Thorup, illustration Henning Aardestrup

Nisse

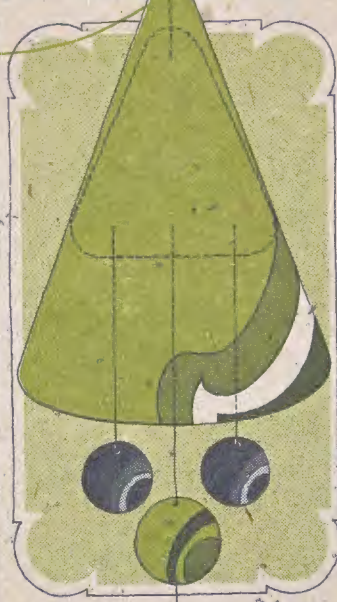
1 Du skal bruge et stykke stift karton og tre runde knapper (perler) til hver nisse, du vil lave. (Perlerne herover er vist i hel str.). Kartonet klipper du ud i en cirkel, som vist herover, og deler den i tre lige store dele, som du laver til kræmmerhuse.

2 Af det tiloversblevne karton laver du en lille trekant, der har samme størrelse som den herunder.

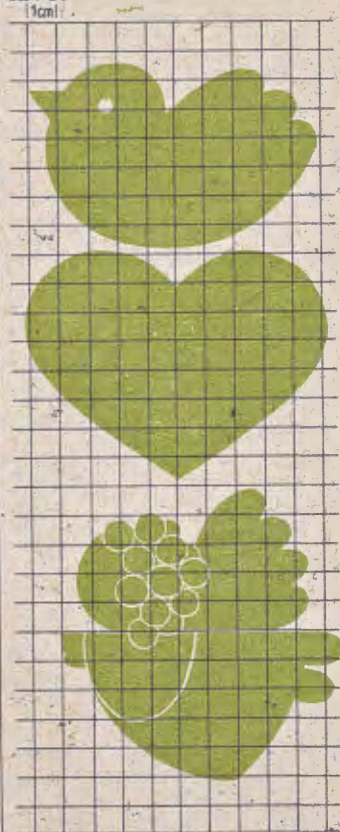
3 I de nederste tre huller skal perlerne sættes i med en tynd sytråd. Den røde skal sidde i midten og hænge lidt længere nede end de sorte.

Du kan godt hænge flere efter hinanden.

Fugle, engle m.m.

1 Først skal du have noget stift karton i festlige farver, som du klipper ud i figurer. Du kan bruge modellerne herunder. Der skal bruges to stk. af hver figur, du vil lave.

2 Figurerne limes på hver side af en almindelig tøjklemme. Derefter kan du male dem i festlige farver.

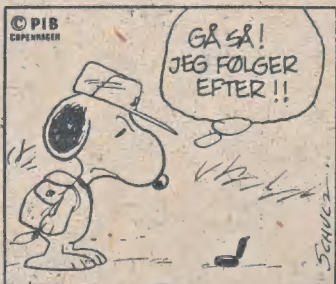
3 Englens hår kan du lave af små runde stykker guld-papir.

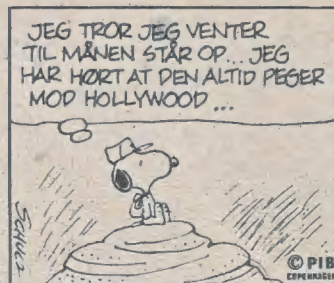
Du kan også klippe et lidt større hjerte ud i karton, lave et hul midt i - og hænge en lille glaskugle i hullet.

Eller du kan prøve at sætte flere glaskugler på samme snor, det ser også festligt ud. **God jul!**

RADISERNE

RADISERNE af SCAULZ

Jeg er så glad hver julekvæld

Illustration Sigrun Kapsberger

Der er en af vore julesange, som bag sig har en mærkelig historie. Det er »Glade jul, dejlige jul«. De fleste af os kender lidt af dens skæbne og vandrings, før den blev alle mands eje – ingen kender vist historien helt. Den blev digtet og komponeret en julenat i begyndel-

sen af forrige århundrede af en præst i en lille by ret højt oppe i de østrigske alper. Og den blev sunget for og med menigheden ved midnatsmessen, organisten akkompagnerede på guitar, for orgelet var i stykker. Men da det blev forår, kom den vandrende urmager og orgelbygger, han hørte melodien og sang – og vandrede videre over de blå bjerge nynnende og fløjtende melodien, som han lærte folk i andre landsbyer, hvor orgelet også var blevet hæst.

»Stille Nacht, heilige Nacht« vandrede over hele jorden, den synges nu ved foden af Himalaya, klimpres i Sydamerikas jungle og synges af alle kristne: katolikker, lutheranere, baptister, metodister osv.

Hver nation har nok en eller flere julesange, den holder af fremfor andre. Hos os burde det nok have været H.C. Andersens »Barn Jesus i en krybbe lå«, som 5 store komponister kappedes om at sætte toner til. Men det er vel snarere blevet »Julen har bragt velsignet bud« – eller »Et barn er født i Betlehem«. Eller er det slet ikke en salme, men den kærnedanske »Højt fra træets grønne top«?

I Norge er de ikke i tvivl. Der er det børnesalmen »Jeg er så glad hver julekvæld«. Den synges –

siger de selv – fra »Lindenæs til Nordkap, fra Vesterhav til Kølen, og fra Nordishav til Kristiansand.«

Sangen er 125 år gammel.

Forfatteren Marie Wexelsen var datter af en »storbonde i Balke«. Fra hun var 12 til hun var 16 år var hun i huset hos

sognepræsten for at lære »bøglige fag og huslige dyder«. Og det er godt at minde sig, at der var simpelthen ikke andre beskæftigelser for pæne folks døtre end at lære at styre et hus, brodere fint og læse pæne bøger af religiøst eller moralsk indhold. Og »slog alt fejl«, blev de ikke gift, kunne de blive guvernanter, måske lærerinder for små børn, musiklærerinder og efter Florence Nigthingales tid arbejde som sygeplejersker.

Senere har Marie boet hos brødrene, præsten Frederik, skolemanden Hans. Og »boede hos« har sikkert betydet, at hun har været hårdtarbejdende og meget lavtlønnet husbestyrerinde.

Hun har boet i Norge fra Oslo til Lofoten – og en »tid opholdt sig i Danmark«. Måske har hun opholdt sig i Danmark efter, at hun er kommet i vej som børnebogsforfatterinde og har tjent noget selv. Det kan vi ikke læse om noget sted. Man holdt meget af hendes bøger, nyere forfattere har forsøgt at sætte dem om i mere moderne form. Men det skulle blive den lille julesang, der slog hendes navn fast i en sådan grad, at norske børn fra nord til syd efter hendes død 1911 lavede en tiøres indsamling, hvis resultat i rigelig grad skabte muligheden for

at rejse en mindesten på hendes grav.

Julesangen blev til en juleaften. Marie Wexelsen havde arbejdet hele dagen i stegeos og damp fra gryder. Nu var hun færdig i god tid, som den er det, der har lært »huslige dyder« hos sognepræsten. Hun sad ved det lange køkkenbord og holdt øje med de mange retter,

der skulle lunes på det vældige komfur. Hun ventede på julegæsterne, på store og små, gamle og unge.

Julevejret var, som det var i gamle dage også i Danmark: frost, sne og stjerner, flimrende af kulde. Skygger fra træerne i lange blåsorte tunger, og lys fra mange vinduer strømmede ud for at sprede skyggerne. En blyantstump havde hun altid i lommen, og i en køkkenskuffe var der lidt udglattet papir, som udmærket kunne bruges igen.

Selvom dagen var gået med madsysler, så det emmede, var jul for en ung from person som Marie ikke maderfaringer og forhåndstræthed – nej jul var fest og åbenbaring, og den sang i sjælen, måtte hun finde udtryk for, mens hun ventede på gæsterne.

Og så skrev hun på sit udglatte-

Jeg er så glad hver julekvæld,
for da blev Jesus født,
og engle i et stjernevæld
sang over Betlehem.

Et lille barn i Betlehem
og dog en konge stor
som kom fra himlens julehjem
ned til vor bange jord.

de madpapir julesangen: »Jeg er så glad hver julekvæld«. Og hun nynnede sine egne toner til. Hun var lige færdig – forsåvidt – som gæster kom på ski og i kaner og med de kaneklokker, der lyder spændende og sprødt i frost. Alle måtte lige ud i køkkenet for at varme sig, mens de tog det tunge tøj af, og imens måtte de lære først at brumme,

Jeg er så glad hver julekvæld,
så synger vi Hans pris,
da åbner Jesus døren selv
til barnets paradis.

Nu tænder mor de mange blus,
det stråler i vort hjem.
Det lyser ud fra hvert et hus
som var det Betlehem.

Hun siger, stjernen lyser end
og aldrig slukkes ud
og skinner den til dig, min ven,
er det et smil fra Gud.

så at nynne og til sidst at synge den sang, som man kan finde med noderne nederst på siden.

Om de havde juletræ i de egne og på de tider, kan jeg ikke få oplyst. Men de har haft en god og dejlig julefest og ikke anet at den sang, de var så glade ved og sang gang på gang, skulle synges 125 år efter i hele Norge.

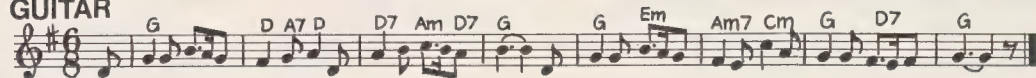
Vi ved, at alle engle små
vil synge nu i dag
om fred og fryd, som vi skal få
og om Guds velbehag.

Jeg er så glad hver julekvæld
hvor Jesus er vor gæst
– med engle i et stjernevæld
vi holder julefest!

KLAVER

GITAR

GITARGREB:

Noder ved Ole Heyde og Mogens Sigerstrøm

**Borg af basalt
i havet det stride!
Stormsøgt – din brænding
drøner så vide –
vindene messer
om hamrenes stol –
tempel med tinder
i tågesvøbt sol.**

J.H.O. Djuurhuus

Færøerne: Fjeldet Beinisdvöð på Suderøs vestkyst set fra Skúvanes

Så gik det kvindeår...

Tegnet og fortalt af Thora Lund

Så gik det kvindeår...

Et nemt Juletræstæppe

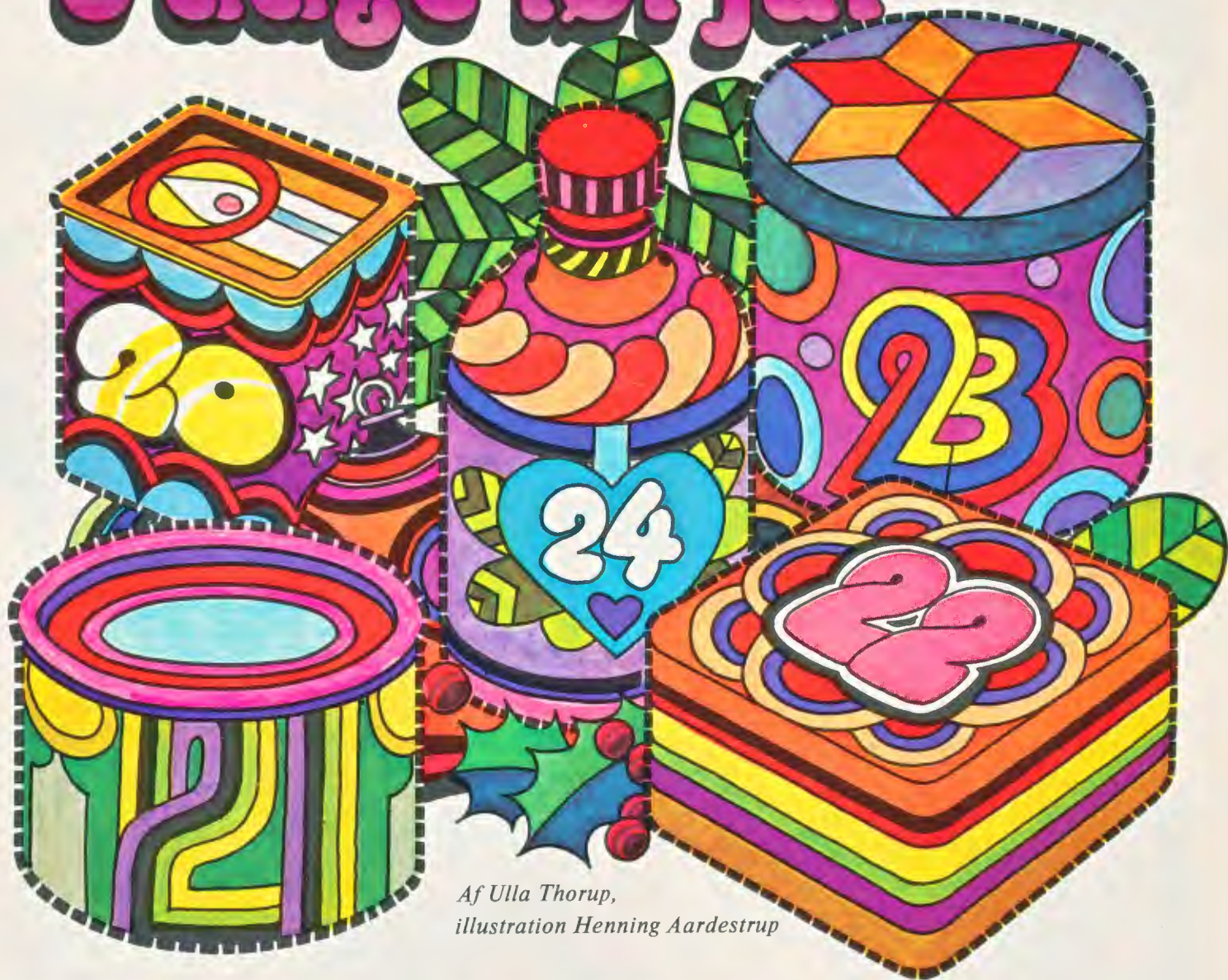
Et juletræstæppe er en god ting til en ung, »ny« mor. Her er et nemt juletræstæppe, som du selv kan lave.

Materialerne er hessian, filt og textillim samt kantebånd. Laver du et rundt tæppe, og det er det kønneste - men også det sværeste, bruges hessian, der måler 120×120 cm. Det gør det også, hvis du laver et firkantet tæppe. Til at kante tæppet med bruges kantebånd, rødt eller grønt. Af filt fra en hobbyforretning bruges grønt, 100×50 cm, rødt 70×25 cm, gult 15×15 cm. Redskaber: spritpen, karton til skabeloner, saks og textillim.

Tegn en skabelon for hvert motiv og klip den ud. Skabelonen lægges på bagsiden af filtet, tegnes af og klippes ud. Til dette tæppe er brugt 16 juletræer, 16 hjerter og 16 stjerner. Juletræer, hjerter og stjerner er vist i hel str. her på siden. I stedet for kantebånd kan du bruge filt, som klippes til i passende stykker efter tæppets cirkelrunding i halvanden cm bredde.

Det er en god idé at »kaste« med små, hurtige sting over hessiankanten. Placer derefter alle de udklippede motiver på tæppet, således at du får dem placeret rigtigt. Derefter limer du hvert stykke på. Til sidst enten rier du belægningsbåndet på og syr det på maskine, eller limer det på. Du har nu et juletræstæppe, der vil pynte under ethvert juletræ. Vent med at bruge tæppet, indtil limen er tør.

5 dage før jul

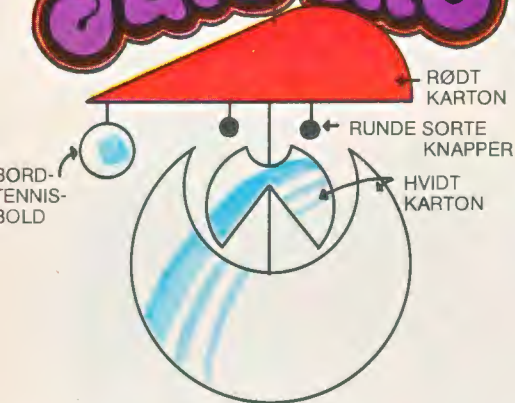
Af Ulla Thorup,
illustration Henning Aarstrup

Måske kan du bruge denne julegave- eller kalenderidé. Saml flasker, blikdåser og osteæsker i forskellige fac-
ner. Mal mønstre på med cykellak

og gem små overraskelser i dem, når
malingen er tør.
Her i Spejderjul bruger vi dåserne og
flaskerne som en julekalender til dig.

Derfor er der malet dato på. Klip en
ny luge op hver dag, og du vil få ideer
til, hvad du kan fordrive tiden med de
sidste dage før jul.

Juleuro

RØDT
KARTON

RUNDE
SORTE
KNAPPER

HVIDT
KARTON

BORD-
ENNIS-
BOLD

Lim siderne sammen som vist her, så får du en julekalender ud af det

Klip en låge op hver dag.

Servietnisse

Til julebordet laver du en del runde kartonstykker (orange) med næse og øjne (limes eller tegnes på) - klip skæg ud og lim på, så har du et

hoved til din serviet-nisse.

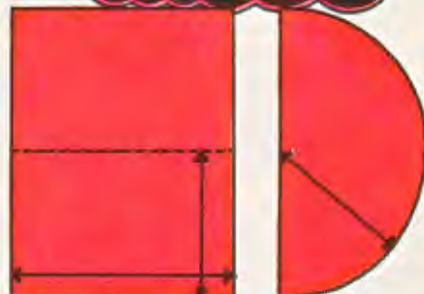
Servietten foldes som vist her

og hovedet lægges løst ind.

Klumpe-nisse

Sy eller lim en pose af et stykke rødt stof eller filt.

Fyld ris i posen, inden du lukker den helt. Bind et bånd om midten af posen. Sy eller lim huen af en halvcirkel stof eller filt og lim den på den ene ende af risposen.

Brug knapper, perler, filtstumper og garn til øjne, skæg, næse og andet pynt.

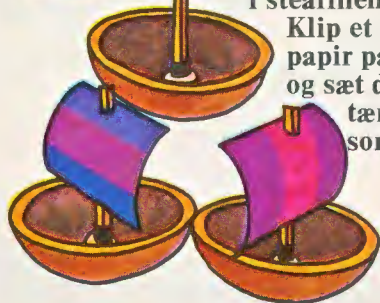

Vikingeskibe

Tag en halv valnødde-skal. Dryp stearin i bunden af skallen og sæt en tændstik fast i stearinen.

Klip et stykke papir på ca. 3x3 cm og sæt det fast på tændstikken som sejl.

Nød ihænde

Brug 5 hasselnødder til hver deltager. Nr. 1 tager nogle nødder i hånden og siger til nr. 2:

»Nød i hænde.«

Nr. 2 svarer: »Alle mine.«

Nr. 1: »Gæt hvor mange?«

Nr. 2 gætter på et antal.

Hvis svaret er rigtigt, skal nr. 2 have nødderne i nr. 1's hånd. Er svaret forkert, skal nr. 2 give nr. 1 lige så mange nødder, som han/hun har ramt ved siden af.

Nu siger nr. 2 til nr. 3: »Nød i hænde« osv.

ARDESTRUP

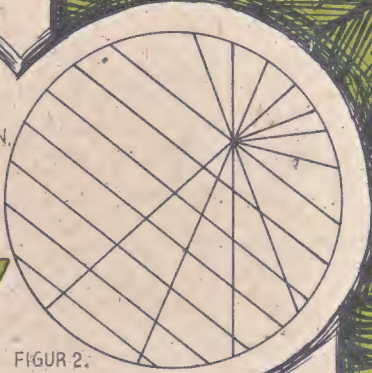
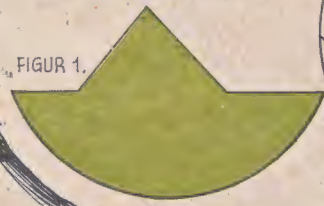
PÅ DENNE OG DE FØLGENDE SIDER FINDER DU EN MASSE SJØVE OPGAVER. PRØV, OM DU KAN LØSE SÅ MANGE AF DEM, AT DU FÅR SAMLET TILSTRÆKKELIGT MANGE "NØDDER" TIL AT DELTAGE I KONKURRENCEN OM DE FINE PRÆMIER. LÆS OM KONKURRENCEN PÅ SIDE

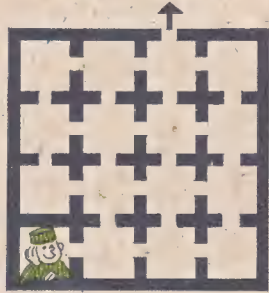
2 ●●●●●

FIGUR 1 ER SKJULT I FIGUR 2. NÅR DU HAR FUNDET DEN, VISER DU MED FARVE PÅ LØSNINGSSIDEN, HVOR DEN GEMMER SIG.

FIGUR 1.

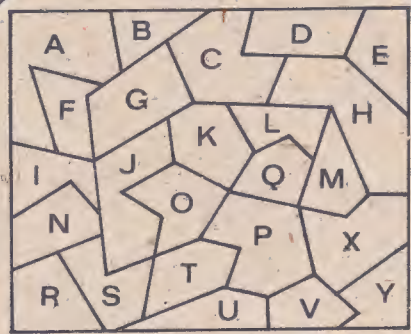

FIGUR 2.

FANGEN BLIVER FRIGIVET TIL JULEAFTEN, HVIS HAN PÅ VEJEN UD AF FÆNGSELLET KAN GÅ IGENNEM ALLE CELLERNE, MEN KUN ÉEN GANG GENNEM HVER CELLE.

1 ●●

FIND TO HELT-ENS FIGURER.

HER ER ET KRÆMMERHUS MED SØREN BRUNER. HVILKE TO ER HELT ENS?

6 ●●●●●

HER GÆLDER DET OM AT FINDE 9 SKJULTE DYRE OG FUGLENAVNE I SÆTTINGEN TIL HØJRE

4 ●●●●●

"HELGE OG ABEL HAR'EN SORT TANDEM OG SKAL ØVE SIG I AT STYRE OG DREJE"

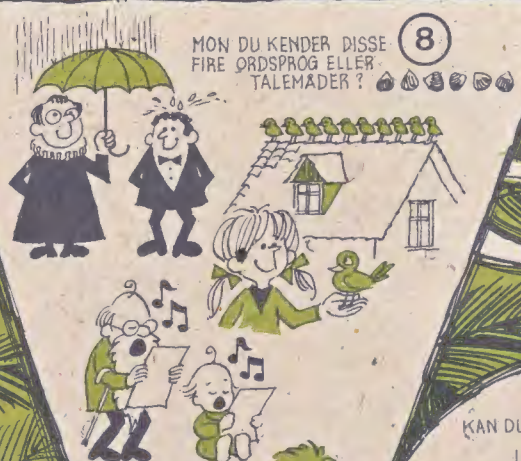

SÆT FORBOGSTAVERNE, RIGTIGT SAMMEN, SÅ FINDER DU STJERNENS FARVE.

5 ●●●●●

DER ER KOMMET KLØDDER I BILLEDERNE. KAN DU LAVE EN BEDRE RÆKKEFØLGE, SÅ HISTORIEN BLIVER MERE RIGTIG?

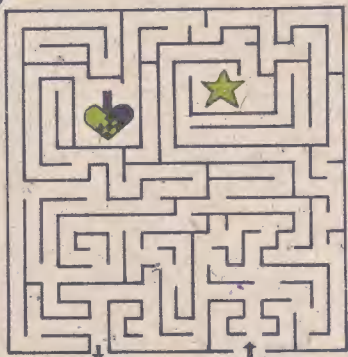

MON DU KENDER DISSE FIRE ORDSPROG ELLER TALEMÅDER?

KAN DU TIPPE 13 RIGTIGE?

1	RENAULT-BILER ER FRA	TYSKLAND	ITALIEN	FRANKRIG
2	NORDENS SYMBOL ER	5 STORKE	5 SVÅNER	5 MÅGER
3	ANANAS VOKSER UNDER JORDEN	ØSTRIG	OVER JORDEN	PÅ AMAGER
4	SUOMI ER NAVNET PÅ	ØSTRIG	SCHWEIZ	FINLAND
5	LEVERTRAN FÅS FRA	HESTEN	GRISEN	TORSKEN
6	EN HUN-HEST KALDES EN	HINGST	KVIE	HOPPE
7	FIAT-BILER ER FRA	TYSKLAND	ITALIEN	FRANKRIG
8	DRONNINGENS MAND HEDDER	FREDEKIK	HENRIK	ULRIK
9	RØD OG BLÅ BLIVER TIL	GRØN	GRÅ	LILLA
10	JYLLAND ER EN	Ø	HALVØ	ODDE
11	FJERNSYN KALDES FOR	TV	FM	FN
12	EN SKULPTUR ER EN	VASE	FIGUR	BYGNING
13	SJÆLLAND ER EN	Ø	HALVØ	ODDE

HENT STJERNEN OG HJERTET TIL NISSEN. DU SKAL FINDE DEN KORTESTE VEJ OG DU MÅ KUN PASSERE STJERNEN OG HJERTET EEN GANG. BEGYND VED "IND".

HVAD STÅR HER?

PRIKKERNE SKAL ERSTATTES MED ORD, SOM KAN VÆRE FÆLLES FORSTAVELSE FOR ORDENE BAG KLAMMEN. F. EKS.:

- JAGT { KNIV, SLOT, HORN, HUND }
- TANG { TAG, POST, SANGER }
- STJERNE { HEST, LØVE, MAND }

13

REBUSEN HERUNDER
SER MÅSKE LIDT
MÆRkelig UD, MEN DU SKAL BARE
LØSE DEN OG DEREFTER LÆSE
DEN BAGFRÅ

14

HER ER TI PIGE-
NAVNE, SOM ER LIDT
MÆRkelige FORDI
HVERT ANDET BØGSTAV
MANGLER.
KAN DU FINDE UD AF
HVAD DE HEDDER?

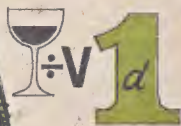
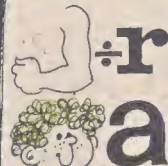
TV MTE VR
MTE MRAN
LTE
ES BNE
LN
KRN
UL

A

G

v

d

15

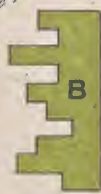
16

17

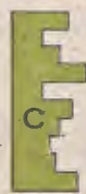
18

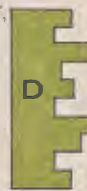
A

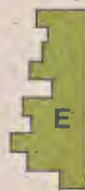
B

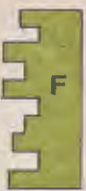
C

D

E

F

G

HVILKE TO AF STYKKER-
NE B-G SKAL SÆTTES
SAMMEN MED A FOR AT
DANNE ET KVADRAT?

19

KRÆMMERHUSE

HJERTER

KUGLER

STJERNER

20

KAN DU TEGNE
DEN VEJ JULEPYN-
TEN SKAL FOR AT
KOMME PÅ PLADS I
KASSERNE?
DE MÅ IKKE KRYDSE
HINANDENS VEJ.

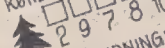
ØVE:

FORLÆNGE:

KØRETØJ:

FODBEKLÆDNING:

DE SMÅ TRÆER
STÅR HELE TIDEN FOR
ORDET "TRÆ". DU SKAL
ERSTATTE TALLENE
MED DE RIGTIGE BØG-
STAVER, SOM INDSETTES
I TALRÆKKEN FOR-
NEDEN.

KILDESKAT BEREGNES VED BRUG AF:
2 4 5 7 11 1 10 6

1 2 3 4 5 1 3 6 7 8 3 3 7 9 1 9 7 8 10

21

ØVE:

NØDDEKNÆKKERENS PRÆMIER:

Radiorecorder
Pige- eller drengencykel
Bergans spejdermejs
Lille Klaus mejs
Spejderskuldertaske
Slirknive med merlespir
Silvakompasser
Store stavlygter

Der er nødder ved alle de spændende opgaver, som NØDDEKNÆKKEREN bringer. Der er få nødder ved de lette opgaver og mange ved de svære.

Du kan samle mange nødder ved at løse opgaverne; men kun dem ved de rigtigt løste opgaver tæller med. Løsningerne skrives på den anden side af dette løsnings-ark, som klippes af og sendes i et brev, der ser ud som det, spejderen holder i hånden. I øverste venstre hjørne må du gerne tegne et spejdermotiv.

Alle, der har samlet over 27 nødder, deltager i lodtrækningen om

1. Pige- eller drengencykel (værdi 450 kr.).
2. 1 stor spejderskuldertaske med udvendig lomme.
- 3.-10. 8 Silvakompasser, type 3.
- 11.-20. 10 store stavlygter.

Alle, der har samlet over 54 nødder, deltager desuden i lodtrækningen om

1. Radiorecorder (værdi 850 kr.).
2. Bergans store spejdermejs i nylon.
3. Lille Klaus mejs i nylon.
- 4.-10. 7 slirknive med merlespir.

Inden 5. januar 1976 skal løsningerne indsendes til Spejderjuls postbox, 184, 3000 Helsingør, for at komme med i lodtrækningen. De heldige vindere vil få deres præmie tilsendt inden udgangen af januar måned.

23

	1	2	3		1	2	3
4							
5							
6							

	1	2	3
4			
5			
6			

1. DANSK Ø
 2. FRELST
 3. SOLO
 4. HÆDER
 5. SIBELIG
 6. TOMT

1. BART
 2. OPDAGER
 3. TAL
 4. VERDENS-
 HJØRNE
 5. STEDORD
 6. GL. FORM

1. PÆN
 2. FUGL
 3. BUNDT
 4. ØRKER
 5. MØNT
 6. PIN

22

NÅR DU HAR LØST DE FIRE SMÅ KRYDSORD FØROVEN, SKAL DE 24 ORD, HVER PÅ TRE BØGSTAVER, ANBRINGES I DET STORE SKEMA, SÅLEDES AT BØGSTA-

VERNE I DET INDERSTE FÆRVEDE KVADRAT, DANNER FIRE ORD VANDRET OG FIRE LØDRET, DER "PASSER" RIGTIGT IND I HINANDEN SOM I ET ALMINDELIG KRYDSORD.

24

LØS- NINGER GÆR

1

FANGENS VEJ
GENNEM ALLE
CELLERNE
INDTEGNET HER.

2

HER FARVE-
LÆGGER DU
DEN SKJULTE
FIGUR 1.

3

DE TO ENS FIGURER ER:

4

DE 9 NAVNE ER:

5

FARVEN ER:

6

DE TO ENS SØREN BRUN'ER.
HAR NR.:

7

DEN RIGTIGE RÆKKEFØLGE:

8

SKRIV DE FIRE ORDSPROG HER:

11

I REBUS'EN STÅR:

12

DE TRE FORSTAVELSER:

13

BAGFRA STÅR DER:

14

DE TI PIGENAVNE ER

15

LØSNINGEN PÅ REBUS'EN:

16

I REBUS'EN STÅR:

17

REBUS'ENS LØSNING ER:

18

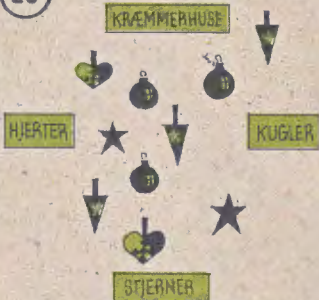
I REBUS'EN STÅR:

19

DE TO SPYKKER ER:

20

TEGN JULEPYNTENS VEJ HER:

21

I TALRÆKKEN STÅR

9

HER ER KUPONEN
TIL DE 13 RIGTIGE

1 x 2	
1	
2	
3	
4	
5	
6	
7	
8	
9	
10	
11	
12	
13	

10

VIS DEN
KORTESTE
VEJ

LØSNINGERNE ER INDSENDT AF:

NAVN _____

ADRESSE _____

POSTNUMMER _____ BY _____

TALT _____ NØDDER _____

FIND FIRE SPEJDERE

PETER FINN MARIE KATHRINE

Der er 4 spejdere, som skal på vinterlejr; men undervejs finder de på at bytte om på noget af deres tøj og rygsække. Og det bliver til mange kombinationer. Men nu skal du finde de 4 spejdere i den påklædning, som de havde fra starten, og så skal du notere, hvilken rygsæk de har på nu. Om det er deres egen, eller om det nu er f.eks. Peter, der har Maries rygsæk på - hvis han altså har det! Du skriver de 4 rigtige løsninger, og sender dem som anvist på et POSTKORT, som du selv kan lave af et stykke karton, 10 cm bred og 14 cm høj, til Spejderjuls postbox 184, 3000 Helsingør. På den anden side af kortet skal du, tegne den hytte, som spejderne er på vej til. Hvorledes tror du, den ser ud. Mellem de rigtige løsninger bliver der trukket lod om følgende præmier: 1) Store Klaus mejs i nylon. 2) Lille Klaus mejs i nylon. 3) Vandsæk i nylon. 4) Stor spejderskuldertaske. 5) Stor spejderskuldertaske. - Løsninger indsendes inden 5. januar 1976.

PETER HAR MARIES RYGSÆK	
FINN HAR SIN EGEN RYGSÆK	
MARIE HAR O.S.V.	
KATHRINE HAR O.S.V.	
NAVN _____	Spejderjul Post box 184 Helsingør
ADRESSE _____	
POSTNR. _____	BY _____

Lejrvækkeur

Spejderjul-konkurrencen om det bedste lejrvækkeur er afsluttet.

Resultatet er kommet i spejderbladene, og præmierne er sendt til de heldige vindere. Her er nogle af de bedste forslag. Med lidt fingerfærdighed kan I konstruere et af urene og se, om det fungerer. God fornøjelse!

Uret herover er beregnet til ledere. Der skal bruges en leder (med skæg) - og en hane. Ud over vækkeur kan »hanen i skægget« også bruges til at fjerne madrester. Men tilbage til »vækkeuret«, som virker helt automatisk. Når man er på lejre, galer hanen jo, når solen står op, og når hanen sidder i ens skæg, så skal man nok vågne op på PS. Husk godt med mad til hanen, ellers ødelægges skægget.

Om morgenen begynder solsorten at synge, og det benytter vi os af.

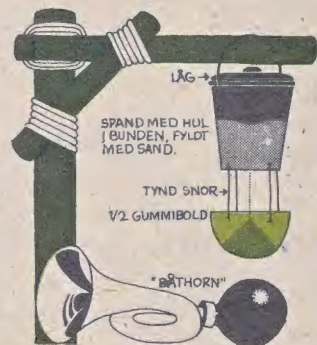
A: Lokkemad for fuglen.

B: Fuglens lyd-bølger får en propel i gang.

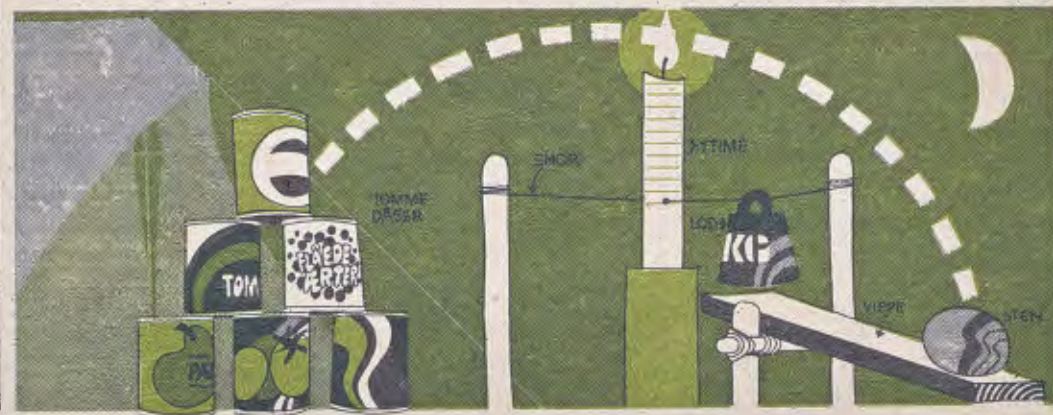
C: Propellen får en trisse til at aktivere drivremmen (C).

D: Drivremmen får trissen »D« til at åbne en lille port.

E: Porten åbnes, bierne slipper løs, og de skal nok vække den sovende.

Sandet løber fra spanden gennem hullet og ned i »bolden«, snorene knækker, og hornet vækker.

Trænger I til kunst på væggene i patruljelokalet

Af Ingrid Bundgaard

Hvad med at skabe jeres egen kunst? Foretrækker I at arbejde enkeltvis eller sammen med de andre i patruljen? Der er mulighed for begge dele.

Kollagen, som er vist her på siden, er velegnet til en fællesopgave.

Materialer:

Naturmaterialer og/eller henkastet affald, fundet i naturen.

Styrolitplade eller flamin-goplade (blot forskellige firmanavne til samme produkt).

Gips.

Vand.

Kærnemælk.

Fremgangsmåde:

1. Genstandene fra naturen indsamles og lægges parat. Her er rig mulighed for at bruge fantasien. Blot skal I passe på, at de anvendte ting ikke er for tunge.

2. En styrolit- eller flamin-goplade er særlig anvendelig, fordi den i sig selv er meget let og ikke slår sig. Materialet bruges i vid udstrækning til emballage, så måske kan I få fat i et stykke helt gratis. Formatet kan I naturligvis selv vælge, men det her anvendte er 100×50×2 cm.

3. Gips: Til en plade af nævnte størrelse vil det være passende at have 2 kg parat.

4. Gipsen røres ud med vand og kærnemælk til en jævn, tyk grød. Kærnemælken har til opgave at forhindre for hurtig størkning. I må prøve jer frem, men ca. 1 liter kærnemælk vil være passende til ovennævnte portion gips.

5. Den udrørte gips fordeles over pladen. Tingene placeres i gipsen, som I ønsker det.

6. Kollagen tørrer. Efter nogle dages forløb er den klar til ophængning, og I kan nyde jeres værk.

"Mågerne,, inviterer familie og venner på pindemad!

»Mågerne« er en patrulje af drenge og piger på 12 år eller deromkring. De plejer at invitere deres familie og gode venner til »et eller andet« 3. søndag i advent. I år har de talt om, at det kunne nu være morsomt engang at servere andet end kaffe, te og blødt brød. Putte og Jonas, som er de bedste til at lave mad, snakker om, at det kunne være en idé at lave brogede pindemadder til en afveksling. Alle i patruljen er med på tanken - der lægges planer, og der kommer mange gode forslag. De tænker natur-

ligvis også på borddækning, som et par gerne vil tage sig af, for de bor lige i nærheden af skoven og kan finde meget godt der. Huskesedler er uundværlige, når man skal lave mange forskellige slags madder. Lørdag morgen gøres indkøbene, og søndag formiddag kommer selve den morsomme tilberedning af lækkerierne.

INDKØB:

1 mandarin eller 1 dåse syltede mandariner, æbler - både til nr. 2 og 5, purløg, karse, salathovede, citron, gulerødder, rosiner, tomater, lille dåse ananas, æg - til nr. 4 og 8, en stump spegepølse, et stykke kødpølse med store skiver, cocktailpølser, flødeost, små fri-

kadeller, rejer, leverpostej, et par skiver skinke, lidt solbærsyltetøj, et par skiver syltede rødbeder, tuber med mayonnaise og remoulade, en ds. torskerogn - og ikke at forglemme brød, smør, sukker, franske kartofler og saltstænger samt PINDEMADEPINDE!

HUSK:

Rivejern, smøreknive, skæreknive, brødknive, smørebrætter, te-skeer, gaffer, 1 køkkenrulle, glas til at stikke runde brød ud med - samt rene hænder.

BØLLE

1. småmad: Franskbrødsskiver med smør skæres ud i småmadder med f. eks. et snapseglass. På hver kommer en teskefuld solbærsyltetøj, ovenpå lægges en frikadelle, holdt fast med en pind. Evt. et stykke mandarin som pynt.
2. småmad: Æbler skæres ud i små både, skrællen bibeholdes, kernehuset skæres ud, æblet stryges med citron for ikke at blive brunt. En skive spegepølse lægges om æblebåden, og en pind stikkes igennem og ned i en firkantet rugbrødssnit med smør.
3. småmad: Leverpostejmadder skæres i små, elegante firkanter. To strimler rødbede lægges på kryds, en lille cocktailpølse ovenpå - og pinden spidder det hele.
4. småmad: Et stykke kødpølse laves til kræmmerhus, som holdes sammen med den uundværlige pindemadspind - som stikkes ned i et lillebitte stykke franskbrød med smør. Inde i kræmmerhuset kommer lidt karse eller mayonnaise med en bunke hakket æg og purløg.
5. småmad: Naturligvis har den praktiske Putte tænkt på små søskende og vil rive 4 store gulerødder og 5 æbler på rivejern - en lille pakke rosiner kommer i med presset citron og lidt sukker. Det serveres i en skål. Franske kartofler og saltstænger er lykken for små børn.
6. småmad: Lille stykke skinke pakkes uden om en ananasbid. På små stykker franskbrød - som en 5-krone - lægges en skive

- agurk. Der sprøjtes mayonnaise i kanten, skinkepakken lægges på midten og holdes fast med pind.
7. småmad: En pakke flødeost skæres ud i firkanter, som rulles i hakket purløg. En pind gennem osten, ned i en skive tomat og en bid brød med smør - værsgo'!
8. småmad: Hårdkogte æg skæres over på langs, snittes i bunden, så de står. Af agurken skæres tynde sejl, og pinden er mast. Grønne salatblade danner bølgerne.
9. småmad: På smurte firkanter rugbrød lægges et stykke torskerogn, lidt remoulade gør godt, og en stor dusk karse.
10. småmad: På små runde franskbrødsmadder lægges en skive agurk, langs kanten sprøjtes mayonnaise - og så lægges så mange rejer ved siden af hinanden, som der er plads til.

Trommerne

Af Rud. Grandt, illustration Akihiro Mogi

Engang for længe siden levede der i egnen Nagia en skildpadde med sin familie. De boede i en lille landsby, hvor høvdingen ikke var særlig anset, fordi han var en hård mand.

I det år, hvor vor historie begynder, var Nagia ramt af hungersnød. Høsten var slået fejl, og høvdingen, som var for doven til at hjælpe sine undersåtter, udstedte en befaling om, at alle skulle bringe mad til ham og hans familie.

Det lavede alle naturligvis vrøvl over, men han var jo høvding, så en tid lang bragte man ham mad, selvom det blev mindre og mindre for hver dag, der gik, og mange måtte lade være med at spise sig mæt.

En dag gik skildpadden langs med floden og kiggede efter noget, der kunne spises, og pludselig fik han øje på et træ, i hvis top der sad 3 kokosnødder. »Aha, der har vi mad til et par dage«, tænkte skildpadden og kravlede op for at plukke kokosnødderne ned.

Han kastede nødderne ned ved træets fod, og de to første blev liggende på jorden, men den tredje faldt i floden, hvor strømmen tog den med. Uden at tænke sig om kastede skildpadden sig ned i flodens vand og lod sig drive med strømmen efter kokosnødden. Efter en tid indhentede skildpadden nødden, som var blevet stoppet af en gren, der ragede ud fra flodbredden.

Da skildpadden klatrede op på bredden, hørte han støj i nærheden, og da han gik nærmere, så han en hytte, der var smykket med alskens sager: tøj, strimler, papirstykker og dyrekranier, og han blev straks klar over, at hytten tilhørte en medicinmand. Medicinmanden sad uden for hytten og hilste skildpadden velkommen, og spurgte, hvad han ville.

Skildpadden, som var lidt beklemmt ved situationen, svarede, at han havde store problemer med at skaffe mad til sig og sin familie, og desuden skulle han aflevere mad til høvdingen hjemme i landsbyen. Om ikke medicinmanden kunne hjælpe ham med et godt råd. »Men«, sagde skildpadden, »jeg har kun denne kokosnød med som betaling for dit råd«.

Medicinmanden svarede, at det var alt rigeligt, og fortsatte: »Nu skal du høre. Inde i hytten står der en masse trommer. Du må gå ind og vælge dig een, og når du har valgt, skal jeg vise dig hvilken kraft, der bor i trommen, men du skal ikke tage en af de trommer, der råber op om, hvor kraftfulde de er«.

Skildpadden gik indenfor i hytten, og der stod trommer på rad og række, og mange af dem råbte: »Tag mig, jeg er den bedste, jeg har mest kraft«! Men skildpadden valgte en lille tromme, der stod for sig selv henne i det ene hjørne af hytten og var helt stille.

Da skildpadden kom ud med den tromme, han havde valgt, sagde medicinmanden: »Det var et godt valg, du gjorde der, nu skal jeg vise dig dens kraft«. Så slog medicinmanden på trommen: »Tromme gør som jeg siger«! Straks stod der i græsset, som ved et trylleslag, en masse mad, og da medicinmanden igen slog på trommen, sagde han: »Tromme tag det væk«, da forsvandt maden straks.

Glad takkede skildpadden medicinmanden og drog hjem til sin familie med trommen under armen. Da han kom hjem, kaldte han straks sin familie sammen, og da de alle var samlede, slog han på trommen og sagde: »Tromme gør som jeg siger«! Og straks var der mad til alle på gulvet i hytten.

Da alle havde spist sig mætte og udtrykt deres glæde over igen at have mad i huset, samlede skildpaddens kone resterne sammen i et klæde for at bringe det til høvdingen.

Da høvdingen så al den mad, forlangte han at få at vide, hvordan skildpadden kunne skaffe så meget mad, når ingen andre i landsbyen kunne, og skildpadden fortalte ham, hvad der var hændt ved medicinmandens hytte. I nogen tid bragte skildpadden mad til høvdingen, og det gik meget godt.

Hver dag samledes alle på landsbyens torv og spiste sig mætte.

Men høvdingen var blevet misundelig og ville have en tromme for sig selv, og en dag gik han ned langs floden for at finde medicinmanden. Da han kom til stedet, hvor hytten lå, gik han lige ind i hytten uden at være høflig, som det passer sig, når man møder en medicinmand. Inde i hytten tog han en tromme, som var meget stor og råbte op om, at den var den mest kraftfulde i hele verden, og den tog høvdingen med sig hjem – uden at sige hverken farvel eller tak. Da høvdingen kom hjem, samlede han straks hele landsbyens befolkning på torvet og fortalte, at nu kunne han skaffe dem bedre mad end skildpadden og hans lille dumme tromme.

Og så slog han på trommen og råbte: »Tromme gør som jeg siger«! Og ud af trommen kom der nu en stor sværm hvepse, som gav sig til at stikke alle folk på torvet, men mest stak de høvdingen, som måtte løbe ned til floden og kaste sig i vandet for ikke at blive stukket ihjel af hvepsene.

Skildpadden greb sin tromme, slog på den og råbte: »Tromme tag det væk«! Straks forsvandt alle hvepsene, og alle folk var nu så glade for skildpadden, at de valgte ham til ny høvding i stedet for den dovne og misundelige, de før havde haft.

NORDJAMB-75

17.000 spejdere fra ca. 100 lande deltog på Nordjamb-75 i Norge. Imponerende forarbejder var gjort, inden lejren startede, og her vises nogle af disse.

1. Åbningsceremonien. To danske spejdere blæste på lur ved åbningsfesten.
2. Lejrens vel nok mest markante indgangsportal, der markerede indgangen til underlejr »Hekla«
3. Dovregubbens hal. Et vartegn, der desuden var et stort stykke pionerarbejde, dannede ramme om lejrens udstillinger.

Foto: Jan Hegerlund

SPEJDERJUL 1975

7,50 kr. (inkl. moms)

UDGIVERE:

KFUM Spejderne i Danmark
Det Danske Spejderkorps
KFUK Spejderne i Danmark

REDAKTION:

Ingrid Bundgaard
Annesofie Hermann
Ulla Thorup
Erik Petersen
Erik Schwarz (ansvh.)
Bent Stelsberg

Omslagets for- og bagside:

Omslagets s. 2:

Side 7:

Side 21:

Side 43:

Nøddeknækkeren:

Lay-out og tilrettelægning:

Omslag og indersider er trykt af:

Poul Andersen

Fra Chagal's Jerusalemvinduer

Annesofie Hermann

Illustration Mads Stage

Foto: Gunhild Michelsen

Venligst udlånt af

Mogens Eigenbrod, Bogense

Per Illum

Design Studio, Knebel

Fyens Stiftsbogtrykkeri A/S

*Et barn er født i Betlehem,
thi glæde sig Jerusalem!
Halleluja, halleluja!*

*En fattig jomfru sad i løn
og fødte Himlens kongesøn.
Halleluja, halleluja!*

*Han lagdes i et krybberum,
Guds engle sang med fryd derom:
Halleluja, halleluja!*

*Og Østens vise ofred' der
guld, røgelse og myrra skær.
Halleluja, halleluja!*

